

Bencsik András: Három a magyar igazság

2014 május 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Harmadszor iktatta be miniszterelnöknek a Magyar Országgyűlés Orbán Viktort, aki a választóktól másodszor kapta meg ehhez a demokratikusan adható legnagyobb felhatalmazást, a kétharmadot.

Az új kormány egy rendkívül sikeres ciklus után, tartós támogatás birtokában kezdheti meg munkáját: Magyarország újraélesztését követően az ország felzárkóztatását Európa fejlett... mihez is?

Hát nem Kolbászos Koncsita Európájához.

Az biztos.

Aki nem látta volna, annak összefoglalva: a közszolgálati televíziózás szégyene volt az 59. Eurovíziós Dalfesztivál minapi döntője, amit egy 25 éves, szakállas, magamutogatóan homoszexuális osztrák, bizonyos Thomas Neuwirth, művésznevén Conchita Wurst (magyarul kb. Kolbászos Puncika) nyert meg az egészséges európai emberek szinte megrökönyödésére.

Hogy ennek mi köze van a közszolgálatiáshoz, az felderíthetetlen, de nem is érdekes azon kérdés fényében, hogy e jelenségnek mi köze van az Európához. Mert ha van köze, akkor ebben az Európában nekünk nem sok babér terem most, hogy másodsorra is kétharmaddal jutalmaztuk a nemzeti öntudatra, az emberi léptékekre, az egy férfi és egy nő életszövetségére alapozott családra, a kereszténydemokrata értékrendre, az isteni és emberi dimenziók harmóniájára, a patriotizmusra, valamint a szeretet és összefogás erejére épít? civilizációs stratégiát.

A jelenség nem magánügy, bár talán hiba volna Európa végromlását látni benne – másfelől lazán és megengedően a közszolgálati televíziózásban ragályszerően elterjedt buzeráns maffia elhamarkodott erődemonstrációjának tartani –, ugyanis Kolbászkat (maradjunk e névváltozatnál) a győzelmet követően fogadta az osztrák elnök. Hopp, ez már történelem. Nekünk sokáig komplexusunk volt az osztrákokkal, mert nem elég, hogy évszázadokig elnyomtak és kifosztottak bennünket, de a második világháborút követően gyorsan gazdagabbak lettek nálunk. Hát ennek most már vége. Ha egy osztrák mostantól arcoskodna, hogy nekünk mennyivel fejlettebbek, gazdagabbak stb. nálunk, csak annyit mondjunk neki szelíden, hogy Conchita Wurst, és kacsintsunk hozzá, hadd egye a fene a szégyent! a sógort.

Hogy e szerencsétlen nyomorult győzelme nem a nyitottság, az elfogadás és a liberális tolerancia diadala volt, azt megrázó könnyortelenséggel leplezte le a gondosan kiválogatott és mű-önfeledten viháncoló közönség dühödt füttye, amikor a nőies, remekül énekelő orosz ikerpárt (igazi lányok) vagy az általuk képviselt Oroszországot említette a műsorvezető. Mert az Oroszország típusú ördögöt győzöltni kell abban a szektában, amelyik e vidám

vasárnapon a tolerancia jegyében énekversenyt rendezett? Most akkor van tolerancia vagy nincs? Vagy csak egy irányban van tolerancia, és nem mindenkinek?

Jelkép ereje volt, hogy szénné égtek az egyébként fullasztóan amerikai közegben a görcsösen öntudatos franciák, akik egy ma már alig ismert francia képregény, a Tin-Tin újraértelmezésével lettek az utolsók, vagy a lengyelek, akik egy amerikai stílusú számot a hajdani NSZK-s félpornók stílusában dobtak fel nagymell?, köpül? lányokkal, jelezvén, hogy a nőies nő ebben az Európában csak ribanc lehet, mert íme, itt az új ideál, a girhes, szakállas rusnyaság...

Hát, ebben a közegben győztünk mi itthon hatalmasat a választáson, s ami azt illeti, tényleg nagyon nem mindegy, hogy kit küldünk ki az Európai Parlamentbe, hogy se hazaárulók, se pimasz idioták ne képviseljenek bennünket ott.

Bencsik András

Demokrata, 2014/20. szám, május 14.

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló